

[Socialministeren]

le, at hele den diskussion bliver taget i forbindelse med behandlingen af det lovforslag, som jeg vil fremsætte, sandsynligvis allerede i næste uge.

De sager, der kommer til ankestyrelsen om arbejdsskadeforsikrings spørgsmål, udgør selvsagt kun en del, men altså en stigende del, af ankestyrelsens samlede antal sager. Omkring 18 pct. af de sager, ankestyrelsen får, drejer sig om arbejdsskader. Jeg kan oplyse, at i langt de fleste tilfælde bliver sikringsstyrelsens afgørelse tiltrådt.

Den anden del af forespørgslen går på de udmålte erstatninger, og hvis jeg kort skal sige noget om dem, falder de i to hovedgrupper, dels erstatninger til de skadelidte, dels, ved død, til de efterladte. I forbindelse med den lovændring, vi foretog tidligere, er der sket en opdeling i en mensesstatning og en erstatning på grundlag af den pågældendes indtægtsforhold. Til de skadelidte kan der ydes en mensesstatning, hvis menen, der dækker over de lægelige følger af skaden, udgør 5 pct. eller derover.

Erstatning for tab af erhvervsevne dækker så de økonomisk-sociale følger af skaden, hvis nedsættelsen af erhvervsevnen er på 15 pct. eller derover. Der er ved denne erstatningsudmåling sket en opdeling af den invaliditetserstatning, som netop tidligere kunne ydes efter ulykkesforsikringsloven.

I det udvalg, der i sin tid blev nedsat med henblik på en revision af denne lov, var det netop opfattelsen, at de erstatninger, der blev udbetalt ved ringe invaliditet, som kun sjældent medførte arbejdsmæssige følger, gav en overkompensation, mens der for de store skader blev givet for små erstatninger. Netop med baggrund i det synspunkt blev der foreslået en ændret erstatningsopbygning.

Mensesstatning ydes som sagt for de lægelige følger af en skade. Denne erstatning ydes uafhængigt af den skadelidtes indtægtsforhold og sættes kun i relation til mengrad og alder. Den ydes normalt som et engangsbeløb.

Erstatning for erhvervsevnetab afgøres derimod efter en konkret vurdering og – modsat men – afhængigt af den skadelidtes indtjening på tidspunktet for skadens opståen. Der er så fastsat nogle beløb, der kan belyse tabet af erhvervsevne, og for tiden – altså pr. 1. april 1984 – medfører et tab af erhvervsevne på 100 pct. en årlig ydelse på $\frac{3}{4}$

af årslønnen, som maksimalt for tiden udgør 200.000 kr. Ved lavere procenter og årslønninger reduceres erstatningen tilsvarende.

I ankesituationer, altså de situationer, hvor man anker afgørelsen fra sikringsstyrelsen til ankestyrelsen, og i det hele taget under sagens behandling vil der kunne blive tale om udbetaling af forskud på erstatningen. Der kommer altså ikke en situation, hvor den pågældende bliver henvist til bistandshjælp.

Lad mig slutte, som jeg begyndte: der er ikke nogen som helst tvivl om, at når mennesker har været udsat for den belastende situation, at de har en erhvervsskade – og hvad enten det nu er et direkte ulykkestilfælde, eller det er en erhvervssygdom, der har udviklet sig, er det en meget stor belastning – er deres ønske om at få en afklaring af deres situation så hurtigt som muligt et helt berettiget ønske.

Selvfølgelig må vi overholde bestemmelserne i lovgivningen, og jeg går også ud fra, at forespørgeren mener, at der er ting, der skal undersøges: tilstanden skal være stationær osv. Men det, der må være målet, er, at man under denne proces kan yde den service, at folk kan få besked om deres situation, og det er også fantastisk vigtigt, at disse sagsbehandlinger ikke tager for lang tid.

Derfor vil det være helt i overensstemmelse med de bestræbelser, regeringen i det hele taget udfolder for at modernisere den offentlige sektor, at vi tilrettelægger tingene således, at borgerne i det mindste kan føle tryghed med hensyn til, hvorledes deres sager bliver behandlet.

Det er klart, at det arbejde, der er sat i gang såvel i sikringsstyrelsen som i ankestyrelsen vedrørende en effektivisering og en bedre service i forhold til borgerne, vil fortsætte, hvad enten det er noget, der kræver lovgivning, eller det er noget, der kan gennemføres administrativt. En del af tingene vil kræve lovgivning – og som sagt fremsætter jeg et lovforslag i næste uge – men man skal bestemt også være opmærksom på de ting, man på de pågældende arbejdspladser selv kan ændre, med henblik på at få tilrettelagt tingene sådan, at borgeren får den bedste betjening.

Forhandling

Erik B. Smith (S):